

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๖

ความตระหนี่เป็นภัย

วันนี้จะเอาอาหารไปส่งวัด... สั่งให้เขาเตรียมอาหารพวกน้ำปลา น้ำมันพืช ปลากระป๋อง อย่างละ ๑๒ โหล ๆ ข้าวก็เป็น ๑๐ กระสอบ ๑๒ กระสอบ นอกจากนั้นก็อาหารทุกอย่างรวมลงนั้นหมด แดงโมก็เป็นร้อย ฟาดลงจนเต็มเอี้ยด แน่นรตนะ แดงโม แดงสุก อาหารสดอาหารแห้ง อาหารยาวก็คือพวกปลากระป๋อง ปลาย่างอันนี้ให้ได้ทุกครั้งทีไป เทลงแต่ละทีนี้จนน่ากลัว ฟาดมันกองเท่าภูเขา เทลงแต่ละทีนี้ ๒ รถฟาดเสียจนเต็มรถ

ลูกศิษย์มีพวกญาติพวกโยมไป ลูกศิษย์ลูกหาไปเอานี้ละสอน จะว่าอวดเจ้าของก็เราไม่มีเจตนา เพราะเราปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้าด้วย เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาสั่งสอนด้วยสอนยังไง พอเอาของไปเทลงก็มีพวกญาติโยมเขามา มากี่ซื่บอ กนี้เห็นใหม่ ถ้ามีมากให้ทานมากอย่างนี้ละ อย่าตระหนี่ถี่เหนียว เราว่านี่ละ มีน้อยให้น้อยเว้นแต่ไม่มี...จำเป็น ถ้ามีมากอย่าตระหนี่ ความตระหนี่เคยเป็นภัยต่อโลกมานานแล้ว พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก็ตำหนิทั้งนั้น ความตระหนี่เข้าใครก็ไม่ได้ มันเป็นภัย อยู่กับเจ้าของ ๆ ก็อดอยากขาดแคลน เกี่ยวข้องกับผู้ใดก็ทำผู้นั้นให้ลำบาก ความตระหนี่เป็นภัยอย่างนั้นแหละ

จำเอานะจำให้ดี ไม่มีใครสอนอย่างนี้แหละ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านเกรงนั้นเกรงนี้เกรงอะไรไม่รู้แหละ เราไม่เกรง ขึ้นชื่อว่ากิเลสฟาดมันหัวขาดไปเลย เพราะตัวตระหนี่นี้ตัวกิเลสนี้ เอาจนหัวขาดเลย เราซื่บอ กนี้ถ้ามีมากให้ทำอย่างนี้ ถ้ามีน้อยก็ทำน้อย เว้นแต่ไม่มีก็จำเป็น เราอย่าให้ความตระหนี่ถี่เหนียวเอาไปกลืนกินหมด ทั้งดับทั้งปอดเจ้าของมันใช้ไม่ได้ โง่เกินไปมนุษย์เรา

ตายแล้วกระดูกท่อนเดียวก็เอาไปไม่ได้ จะมาหวงไว้ทำไม เกิดประโยชน์อะไร ความหิง ความหวงไว้มันเกิดประโยชน์อะไร ยังจะแพร่กระจายความตระหนี่ถี่เหนียวให้ลูกให้หลานหวงต่อไปเรื่อย ๆ ไม่มีใครได้รับประโยชน์ หวง ๆ ๆ เรื่อยเลย ตายแล้วก็เปเรตเป็นผีมาเฝ้าอยู่ กองทรัพย์สมบัติเงินทองนั้นแหละ หรือเข้าใจว่าพวกเปเรตพวกผีนี้มีตั้งแต่สมัยพุทธกาลสมัยพระพุทธเจ้าหรือ สมัยนี้ไม่มีเทรอ ตั้งปัญหาถามดูซิ

สมัยนี้เปเรตผีนี้หมดยุคหมดสมัยไปแล้ว มีแต่พวกเทวดา เทวดาจรวดดาวเทียมทุกวันนี้ว่านั่นเทรอ สมัยนี้แหละเปเรตยิ่งมาก ความโลภมันก็มากมนุษย์เรา ความตระหนี่ถี่เหนียวความเห็นแก่ตัวก็มาก เห็นแก่ได้ถ่ายเดียวมาก เวลานี้กำลังเด่น โลกจึงร้อนเพราะกิเลสประเภทนี้ ออกตีตลาด ถ้าหากว่ามีการแบ่งสันปันส่วน มองดูท่านดูเราเป็นมนุษย์เหมือนกัน ความจำเป็นไม่เกิดขึ้นกับผู้ใดก็ดูดี เมื่อเกิดแล้วเหมือนกันหมด เราคิดอย่างนี้แล้วก็เฉลี่ยกันได้มนุษย์เรา

ตายไปแล้วก็ไม่มีอะไรนี้ อยู่ด้วยกันให้เป็นสุขต่อกัน แล้วผลประโยชน์ที่เฉลี่ยไปนั้นก็ยังมีมาเป็นสมบัติของตัวเองอีก ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลนคนใจกว้างขวางเห็นแก่ความเสียสละ นักบุญอย่างนั้นก็ถูก ไปไหนไม่อดอยากขาดแคลน แต่ตัวตระหนี่นี้ไปไหนไปเถอะว่างั้นเลย เกิดเป็นคนก็ต้องขวางโลก

ยกตัวอย่างอย่างผู้หญิงคนหนึ่งมีลูก ลูกคนนั้นเป็นลูกกัลกรรณิ ภาษาเราเรียกกาลกิณี ไปอยู่ในท้องแม่ ๆ ก็หาขอทานไม่ได้กิน อดอยากขาดแคลน หมู่เพื่อนต้องเอามาให้ ทั้ง ๆ ที่ไปกับหมู่เพื่อน หมู่เพื่อนได้ ไปเที่ยวหาขอทานกินหมู่เพื่อนได้ ผู้หญิงคนนั้นมีท้อง ลูกตัวเสียดจัญไรตัวแสบ ๆ มันอยู่ในท้อง แม่ก็เลยแสบท้องไปด้วยไม่ได้กินข้าว ไปขออะไรก็ไม่ได้กิน หมู่เพื่อนที่ไปขอทานด้วยกันต้องเอามาแจกให้กินไม่จั้นตาย ตกคลอดออกมาแล้วก็เหมือนกันอีก ถ้าวินไหนเอาลูกไปขอทานด้วยวันนั้นแห่ง ท้องแห่งเลย วันไหนเอาลูกทิ้งไว้ในบ้านแล้วไปเฉพาะตัวเองวันนั้นพอทำเนาว่างั้น ในตำราท่านบอกไว้ชัดเจน นั้นเห็นไหมเป็นภัยไหม นี้อยู่ในท้องแม่ก็พาให้แม่ตาย ตกออกมาแล้ว วันไหนไปด้วยแล้วแม่ก็จะตายอีก นีละตัวตระหนี่ดีเหนียว

คนคนนี้เกิดมาแต่ก่อนตระหนี่ดีเหนียวมาก เพราะฉะนั้นโทษของมันจึงตามมา ท่านแสดงไว้ ใครจะไปรู้เรื่องราวเหล่านี้ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ใครจึงไม่ควรเห็นว่าความตระหนี่ดีเหนียวนี้จะเป็นมิตรเป็นสหาย เป็นคู่พึ่งเป็นพึ่งตาย เราอย่าเข้าใจ นีละตัวเสียดจัญไร ตัวเป็นพิษเป็นภัย ตัวเกาะกินดับกินปอดเจ้าของ แล้วก็เกาะกินดับกินปอดคนอื่นอีกด้วย คบใครก็ไม่ค่อยได้แหละคนตระหนี่ดีเหนียว คบใครเขาไม่อยากคบ ไปที่ไหนแตกฮือ ๆ นี้โทษของมันเป็นอย่างนั้น เพราะมีจะเอาแต่เขาทำเดี๋ยวนี้ ทำที่จะให้เขาไม่มี ความตระหนี่ต้องเป็นอย่างนั้น ความเห็นแก่ตัวมากก็เพราะความตระหนี่เป็นต้นเหตุ ความโลภมาก ทุกสิ่งแรงใดมุมใดที่ควรจะได้ มันจะพยายามเสาะแสวงหากอบมาโกยมัจจนได้ ความตระหนี่ตัวนี้ละตัวสำคัญ

บทเวลาเทของลงไปแล้ว นีดูเอาหมู่เจ้านะเป็นเศรษฐีก็มี ข้อยเบ้งหน้าข้อยก็ฮู้จัก อย่าให้เป็นเศรษฐีซี้ดีเต้ ให้เป็นเศรษฐีสมบัติเงินทอง เศรษฐีทั้งบุญทั้งกุศลด้วย อย่าให้เป็นเศรษฐีตระหนี่นะ ถ้ามีเงินแล้วความตระหนี่ดีเหนียวเข้าไปจับเกาะอยู่นั้นเกาะไม่ออก นั้นละเศรษฐีตระหนี่ มันจะพาให้จมนะ...สอนเขา เราเอาธรรมพระพุทธเจ้าสอน เราดำเนินนี้ก็ดำเนินตามธรรมพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตามเป็นนักเสียสละเบอร์หนึ่ง ๆ ทั้งนั้น กว่าจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์โลกนี้ พระองค์แทบเป็นแทบตายมาด้วยการทำความดีอย่างนี้ แทบเป็นแทบตายอะไร กิเลสมันหวง ธรรมท่านไม่หวง สบายมากธรรม แต่กิเลสมันไม่ให้สบาย จะทำทานความตระหนี่ดีเหนียวเข้าไปเกาะ ดึงไว้เสียมันไม่ยอมให้ออก เงินบาทหนึ่งที่จะให้ท่านนั้นกับเงินที่มีอยู่ในบ้านในเรือนของเจ้าของมันต่างกันเท่าไร เงินอยู่ในบ้านของเราเป็นหมื่น ๆ

แสน ๆ ล้าน ๆ แต่เงินที่จะออกบริจาคเพียงบาทหนึ่งสองบาท มันกลับไปมีราคามากยิ่งกว่าเงินจำนวนที่เก็บไว้ในบ้านเสียอีก

อำนาจของความตระหนี่มันเก่งไหม มันมีในหัวใจใครบ้างมีไหม ไม่มีได้ไง คนมีกิเลสสิ่งเหล่านี้ต้องมี เป็นแต่เพียงว่ามีมากมีน้อยต่างกันเท่านั้น ธรรมะที่สอน ๆ เพื่อให้ชะล้างสิ่งเหล่านี้ที่มันเป็นภัยต่อตัวเอง ไม่เป็นภัยต่อผู้ใดแหละ เป็นภัยต่อตัวเองเป็นอันดับหนึ่ง บทเวลาตายไปแล้วไปเกิดที่ไหนก็อดอยากขาดแคลน ทาที่ไหนก็ไม่ได้กิน จับอะไรก็มีแต่ของเขา ๆ ของเราไม่มี ไม่มีให้จับให้เตะให้ตอง

คนมีความเสียสละในการทำบุญให้ทานไปไหนก็ไม่อดอยาก หากเป็นอยู่นั้นแหละ อันนี้ไม่มีใครจะพิสูจน์ได้นอกจากท่านผู้สิ้นกิเลสเท่านั้น พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่สงสัย ท่านรู้หมดสิ่งเหล่านี้ นั่นละท่านเหนือเราไหม สิ่งเหล่านี้เราไม่รู้ ถ้าคนรู้ใครจะไปเห็นว่าความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นมิตรพึงเป็นพึงตาย ต้องเห็นว่ามันเป็นภัยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เหมือนพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่เห็นสิ่งเหล่านี้ คือความตระหนี่นี้เป็นภัยเต็มหัวอกเขียว ท่านจึงชำระท่านจึงตำหนิตลอดมา ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ตำหนิความตระหนี่ทั้งนั้น

ความตระหนี่นี้มันทำลายสัตว์โลกมามากต่อมาก ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เป็นบุคคล สัตว์มันก็ตระหนี่เก่งเหมือนกันอย่าว่าแต่คน เพราะกิเลสมันอยู่ในหัวใจ แดกแขนงออกมาเป็นสัตว์นั้น สัตว์นี้ กิเลสมันก็อยู่ในจิตใจใจมันต้องแสดงออกตามนิสัยของมัน นิสัยเป็นผู้ชอบเสียสละชอบให้ทานแม้จะไปเกิดเป็นสัตว์ก็ยังมีนิสัยอย่างนั้นอยู่ คนที่นิสัยไม่ดีแล้วไปเกิดเป็นสัตว์ก็เป็นสัตว์ที่ไม่ดีนั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราจึงดูว่าสัตว์อยู่ด้วยกันก็ไม่เหมือนกัน เหมือนกับมนุษย์เรา

มนุษย์เราอยู่ด้วยกันมากน้อยเพียงไร จริตนิสัยจะเหมือนกันไม่ได้ ไม่เหมือน นั่นละเป็นสมบัติของตัวเองแต่ละคน ๆ นั่นแหละ มีอยู่ในตัวเอง แม้จะเกิดมาจากพ่อแม่เดียวกัน ตามแบบพิมพ์เดียวกัน พอตกออกมาแล้ว แกนมันเป็นนิสัยของตัวเอง ๆ ไม่ได้ออกมาจากพ่อแม่ แกนนิสัยนั้นแหละหลัก ลูกคนนั้นดีอย่างนั้น ลูกคนนี้ไม่ดีอย่างนี้ มันหากมี นี้เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาสอน เราไม่ได้สอนเพื่อยกตนข่มท่าน ธรรมที่เราทำ ๆ มาแบบทุกวันนี้ก็ทำตามแบบพระพุทธเจ้านั่นเอง ไม่เอาแบบไหนมาใช้ แบบกิเลสเอามาใช้มันใช้เราเอาเสียพอแล้ว ว่าเอากิเลสมาใช้...ไม่ได้ใช้มันนะ มีแต่มันใช้เรานั้นแหละ ต้องเอาแบบธรรมมาชโลมหัวใจ

เรื่องกิเลสไม่ว่าชนิดใดมันเป็นภัยทั้งนั้น ภัยมากภัยน้อยตามส่วนของมันที่มีอยู่ นอกจากไม่มีเสียเลยก็ไม่มีภัย อย่างจิตใจพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน หมดแล้วหมดภัยไม่มี ตั้งแต่วันตรัสรู้ปั้งขึ้นมาเท่านั้น ขาดสะบั้นไปหมดแล้วไม่มีอะไรกังวล เรื่องธาตุเรื่องขันธเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา อันนี้เป็นสมมุติเหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป เขาเจ็บไข้ได้เราก็จ็บไข้ได้ เขาป่วยได้เราก็จ็บไข้ได้ เขาตายได้เราก็ตายได้ มันเป็นสภาพเหมือนกัน อันนี้ไม่แปลกต่างกัน แต่

ใจนั้นแปลกต่าง ใจท่านตั้งแต่วันตรัสรู้แล้ว คือวันสังหารกิเลสให้ม้วนเสื่อลงไปไม่มีเหลือแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องเลย ความทุกข์ทางใจของพระอรหันต์ท่าน ท่านจึงไม่มี เพราะสาเหตุให้เกิดทุกข์ไม่มีจะเอาอะไรมาเป็นทุกข์ สาเหตุคือกิเลสก็สังหารมันแล้ว

เพราะฉะนั้นเราเป็นลูกชาวพุทธ จงจำให้ตึ้นะที่สอนตรงไหน ๆ หลวงตาบัวตายแล้วไม่ค่อยจะมีใครสอนอย่างนี้นะ อันนี้เราก็ไม่โอ้ไม่อวด เราก็จึงครูบาอาจารย์หรือใครต่อใครที่เทศน์มาทั่วประเทศไทยเหมือนกันนี่นะ เรายังเป็นนักท่องเที่ยวทั่วประเทศไทย ไปหมดเลย องค์ไหนเทศน์ว่ายังไง ๆ มันก็จำได้ละซี เทศน์แบบนี้องค์ไหนไม่ค่อยได้เทศน์แหละ นอกจากหลวงตาบัวผีบ้าเท่านั้นเทศน์ไปได้ทุกอย่าง หลวงตานี้เทศน์ไปได้ทุกอย่าง ขึ้นชื่อว่าธรรมอยู่ตรงไหนจะไปตรงนั้น ไม่ไปที่อื่นแหละ จะเข้าหาธรรม ๆ ธรรมพาให้ขาด..ขาดเลย

ทีนี้ผู้ที่จะเป็นอย่างนั้นไม่ว่าท่านว่าเรามันก็ไม่อยากเป็นนะซี เทศน์พอว่าจะมีตำหนิใครบ้างก็อ้ออ้า ๆ พุดไม่ออก พุดไม่เป็นเสียง ไม่เป็นเสียงผู้เสียงคน มันเป็นเสียงบ้าไปหมดแล้ว พุดให้มันเต็มเม็ดเต็มหน่วยซี กิเลสมันทำเรามันทำเต็มที่เต็มฐาน เราจะฟาดหัวกิเลสบ้างทำไม่ได้หรือ กิเลสอยู่ตรงไหนเป็นภัยตรงไหน ชุดเข้าไปตรงนั้นซี กิเลสพาเข้าถ้า ๆ ฟาดมันกิเลส กิเลสพาเข้ารูชุดรูลงไป กิเลสพาเหาะเหินเดินฟ้าขึ้นฟ้าไปจะว่าไง มันไปไหนตามมันจนฆ่ามันได้ นั่นถึงจะเรียกว่าตามฆ่ากิเลสแก้กิเลสซี ใ้ันนี้กิเลสไปทางนี้เราเปิดไปทางนี้ กิเลสเข้ารูเราเปิดขึ้นโน้นต้นไม้ มันก็บ้าละซีอย่างนั้น ใ้ันนี้กิเลสเป็นอย่างนั้นจะให้พุดว่าอย่างนั้น กิเลสเป็นอย่างนี้จะให้พุดว่าอย่างนี้ มันพุดไม่ได้ มันไม่ใช่ตามกิเลสไม่ใช่สอนเพื่อให้ชำระล้างกิเลส กิเลสอยู่ตรงไหนสกปรกตรงนี้ สาดน้ำลงไปตรงนี้ น้ำคือธรรมสาดลงไปก็สะอาด ๆ

เงินบาทเดียวกำแล้วกำเล่า แต่ก่อนเป็นเงินเหรียญ เหรียญบาท เหรียญ ๕๐ สตางค์ กำแล้วกำเล่าจนเหงื่อแตก เงินนั้นแต่ก่อนเขาเรียกเป็นยางปลี ปลีกล้วยมันสีดำ ๆ มันเป็นยางเวลาเอาเงินเก็บไว้นาน ๆ ไม่จ่ายเลยมันก็กลายเป็นยางปลี เขาเรียกยางปลีไป ดាំปี ทีนี้เวลาเอาไปทานนี้ กำไปกำมาจะทานแต่ละครั้ง ๆ มันเสียดาย กำไว้พอรา ๆ มือหน่อยจะให้ทาน ความตระหนี่มันตีปั๊บ ทางนี้ก็กำอีก กำแล้วกำเล่า ๆ สุดท้ายเงินนี้ โอ้ย เลื่อมพับ ๆ หมดสนิม ไม่มีเหลือเลย เหงื่อมือ ๆ กำแล้วกำเล่ามันไม่ออก สุดท้ายเลยไม่ออก กำไว้อย่างนั้นเลย ตายไปแล้วคงจะกำไปอย่างนั้นเรื่อย ๆ คนประเภทนี้ มันกำไม่ถอยพวกนี้ ตายแล้วยังตระหนี่อีก ไปภพหน้าอีกจุมอีก

อันนี้ก็มีในธรรมบทเรื่องพราหมณ์จูเพกสาฎก เป็นฤดูหนาว พราหมณ์สองคนผิวเผมี ผ่าผืนหนึ่ง ครั้นเวลาเมียห่มแล้วผิวก็ไม่ได้ห่ม เวลาผิวห่มแล้วเมียก็ไม่ได้ห่ม พอดีไปฟังเทศน์ พระพุทธเจ้า เกิดศรัทธาความเลื่อมใสว่าจะเอาผ้านี้สละไปทาน แต่คิดห้วงยายแก่นี้ ชยบว่าจะทานที่ไรคิดห้วงยายแก่นี้ ปฐมยามผ่านไป มัชฌิมยามก็ยังไม่ทานไม่ได้ทานผ้าผืนนั้น จนกระทั่งปัจฉิมยาม ยามสุดท้ายก็เลยเป็นก็เป็นตายก็ตาย เราให้ทานนี้ยายคนนี้ก็จะได้บุญกับเราจะเป็น

อะไรไป เอ้า ทาน

พระพุทธเจ้าเลยทรงอุทาน โอ้อโฮ นี่ถ้าหากว่าทานตั้งแต่เริ่มแรก ตั้งแต่จิตเริ่มแรกคตินั้น แกะจะได้เป็นมหาเศรษฐีอย่างนั้น ๆ ที่นี้มาขั้นที่ ๒ แกลดลงมาเป็นเศรษฐี ครั้งที่ ๓ นี้แกไม่ได้เป็นเศรษฐีแหละ เป็นประเภทนั้น ๓ ประเภท ครั้งที่ ๓ ถึงได้สำเร็จ พอสำเร็จแล้วก็ออกอุทาน พราหมณ์คนนั้นว่า ชิต์ เม ชิต์ เม เราชนะมันแล้ว ๆ ไปไหนก็บอก ชิต์ เม ชิต์ เม เราชนะมันแล้ว ๆ คนชาวบ้าน เขาเลยหาว่าพราหมณ์แก่คนนั้นเป็นบ้าละที่นี้ ความจริงพวกนั้นเป็นบ้า เป็นยังงัย อีตาคนนี้แต่ก่อนก็ไม่เคยได้ยินพูดว่า ชิต์ เม ชิต์ เม ที่นี้วันนี้ออกมาจากวัดทำไมถึงเดินไปไหนถึงมีแต่ ชิต์ เม ชิต์ เม ผู้เฒ่านี้ไม่ใช่เป็นบ้าแล้วหรือ เขาก็ไปโฆษณากัน ผู้เฒ่าเห็นจะเป็นบ้าแล้ว

เรื่องราวกระเทือนถึงพระพุทธเจ้าก็เรียกพราหมณ์นั้นมาถาม ไหนพราหมณ์เขาว่าแกเป็นบ้า แกไปไหนว่า ชิต์ เม ชิต์ เม นั้นเป็นความจริงแค่ไหนว่าไปซิ อ้อ แต่ก่อนข้าพระองค์มีความตระหนี่ถี่เหนียวมาก ไม่ว่าแต่ผ้าสาฎกผืนที่ให้ทานไปแล้วนี้เลย อื่น ๆ ข้าพระองค์ก็ตระหนี่ถี่เหนียว ที่นี้พอได้ถวายทานผ้าผืนนี้แก่พระองค์แล้ว กลับไปจิตมันโล่งไปหมดเลย ความตระหนี่ถี่เหนียวไม่มาปรากฏในหัวใจนี้เลย มันโล่งไปหมดเลย ก็เลยว้า ชิต์ เม ชิต์ เม เราชนะความตระหนี่นี้แล้ว ๆ ว่างั้น เอ้อ ถูกต้องพราหมณ์ พวกผีบ้าช่างมันเถอะ ปากไม่ได้ครอบมันก็ว่าไปตามภาษาบ้านนั้นแหละ

จบแล้วนิทานนี้ ยกนิทานมาประกอบ มาจากชาดกคณะนี้ ที่ว่านี้มีมาจากชาดก เราก็ให้ ชิต์ เม ชิต์ เม บ้างซิจะว่ายังงัย เราชนะแล้ว ๆ ความตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนมีแต่ความตระหนี่ชนะเรา ๆ มันใช้ไม่ได้นะ อยู่ที่ไหนก็มีแต่ความตระหนี่ชนะเรา ไปโลกหน้าก็มีแต่ความทุกข์ชนะเรา ความสุขไม่ได้ชนะความทุกข์เลยใช้ไม่ได้ ความสุขจะชนะความทุกข์นี้ต้องอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลความดีนี้ จะชนะความชั่วได้

ถ้ามีแต่ความชั่วไปโลกไหนก็ไปเถอะ ย้ายจากนี้ไปที่นั่น ย้ายจากนั้นไปที่นั่น มันก็เหมือนกันกับย้ายนักโทษในเรือนจำ ออกจากเรือนจำนี้ไปไว้เรือนจำนั้น ออกจากเรือนจำนั้นไปไว้เรือนจำนั้น แล้วใครจะมาอวดว่าเรือนจำนั้นดี เรือนจำนี้น่าอยู่อย่างนั้นอย่างนี้มีไหมพิจารณาซิ ย้ายนักโทษไปไว้เรือนจำต่าง ๆ ย้ายจากเรือนจำนี้ก็ไปอยู่เรือนจำนั้น ย้ายจากเรือนจำนั้นไปอยู่เรือนจำนั้น แล้วพวกนักโทษนั้นเขาเอาเรือนจำนั้น ๆ มาอวดกันใหม่ เคยเห็นไหมว่าเข้าไปเรือนจำนั้นดีนะ น่าอยู่นะ มีไหม ไป พวกแกไปหาจกหาหลักหาปล้นหาสะดมมาก ๆ นะ จะได้ไปอยู่เรือนจำนั้นดีมากนะ มีไหม นั่นละมนุษย์เราก็เป็นอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าผู้ที่พ้นจากโลกแล้วเห็นพวกเราทั้งหลายนี้เป็นเหมือนนักโทษในเรือนจำ จำให้ตี พระพุทธเจ้าพระสาวกอรหัตตอรหันต์ท่าน ผู้ที่พ้นมหันตทุกข์มหันตภัย ที่เกิดจากกิเลสนี้ไปโดยเด็ดขาดแล้วนั้น มองลงมาหาพวกเราทั้งหลายซึ่งเต็มไปด้วยกิเลสควบคุมอยู่นี้ นักโทษ

ของกิเลสนี้ มองไปที่ไหน ๆ ก็เป็นเหมือนนักโทษในเรือนจำ ไปเมืองนั้นมาอยู่เมืองไทย ออกจากเมืองไทยไปเมืองจีนไปเมืองฝรั่ง ไปสหรัฐอเมริกา ไปซีกาโกคาเก้ ไปนั่นไปนี่เอามาอวดกัน มาจากเมืองนั้นมาจากเมืองนี้

ประสาเรือนจำเอามาเอามาอวดทำไมอยากว่าอย่างนั้น มันจะเอาเรือนจำมาอวด ย้ายจากนี้ไปอยู่ที่นั่น มันก็เหมือนกับนักโทษย้ายที่อยู่ไปอยู่เรือนจำนั้นเรือนจำนั้นเองผิดแปลกกันอะไร คนมีกิเลสไปที่ไหนก็อยู่ในห้องขัง พระพุทธเจ้าพระสาวกอรหันต์ท่านมองมาเห็นพวกเราเห็นอย่างนั้น เว้าแล้วมันโมโห มือไหนกวนแต่โมโหข้อยก็จะหยุดละ ไม่ได้ดอกเราจะได้ฆ่าคนแท้ ๆ บได้หยุด ต้องหยุดไม่อย่างฆ่าคน เดียวมันจะได้ย้ายไปอยู่เรือนจำนั้นเรือนจำนี้อีกนะ ฆ่าคนปดีดอก

เอาละให้พร